

VIROLET

L'ACUDIT D'EN TANASI

(per Cornet)

Un dia en Tanasi va tenir d'anar a Barcelona. I com que la seva dona li guardava els diners, va demanar-li una pesseta per poder travessar el riu amb la barca.

En No-m-atrapes escoltava la conversa des de l'arrer. I es va dir: —«Calla! Ara guanyaré una pesseta amb la major senzillesa, i privaré a en Tanasi d'anar a ciutat.»

Es disposava l'expedicionari a prendre la barqueta que devia portar-lo a l'altra vora, quan se li presentà en No-m-atrapes, dient-li: —Si em dones la pesseta, et regalaré els préssecs...

que porto dins del cistell.» En Tanasi, que era molt llaminer, li donà la moneda a canvi de la fruita. Aleshores en No-m-atrapes, afegí: «Ara no podràs anar a Barcelona, car la barca...

no et passarà».— Que no; que sí... Per fi en Tanasi digué a en No-m-atrapes: —«T'hi jugues la pesseta?» —«Judadal». Tot seguir en Tanasi tractà de convèncer el barques, mes el cas...

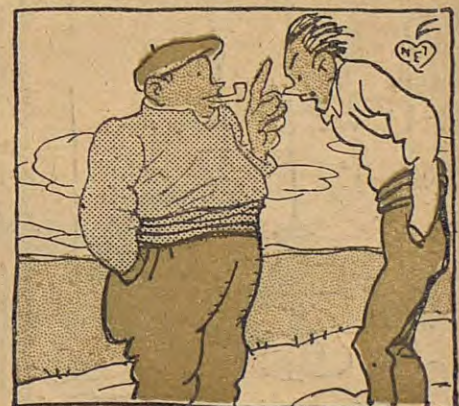
era difícil sense pagar la pesseta. Per fi aconseguí el que es proposava, proment-li que en arribar a l'altre costat de riu, li donaria un consell per mitjà del qual podria guanyar molts diners.

Amb aquesta condició varen travessar el riu, proment abans el barquer a en No-m-atrapes que si el passatger no li deia el bon consell, el tornaria al mateix lloc. I ja estava en No-m-atrapes...

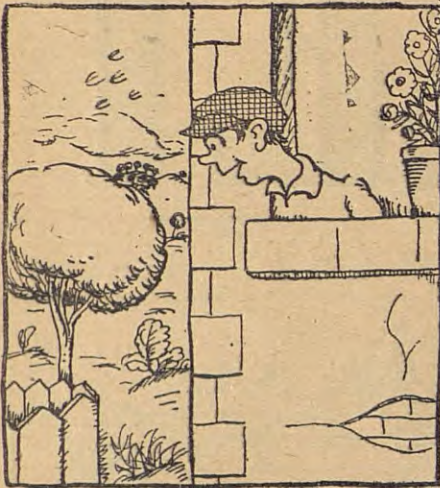
tot content, creient que tornaria en Tanasi, quan amb gran sorpresa veié que aquest saltava de la barca. I restà encara més sorprès quan, de retorn, el barques li digué: —«L'he deixat marxar...»

perquè m'ha donat el consell que no portés ningú més a la barca, sense fer pagar la pesseta per endavant. Caf si es repetia el seu cas, no guanyaria cap diner.»— I així fou com en Tanasi anà a ciutat, menjà els préssecs, tornà en barca i va guanyar-se una pesseta.

LES POMES

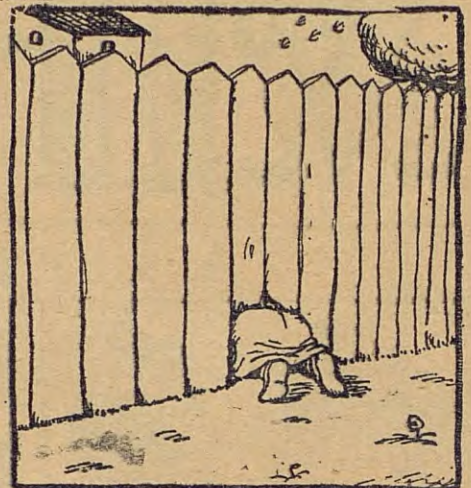
(per Quelus)

En Peret era un noi molt golafre i entremaliat. Un dia veié que al mas del costat de casa seva hi havia un sac cull de pomes de les millors.

Amb cautela i parsimònia se n'hi anà, i aprofitant...

...un forat que hi havia en la tanca (i per on ell passà ben justet), entrà. Tot seguit...

...féu cap a les pomes i se n'omplí la pitrera i les butxaques de la brusa i de les calces.

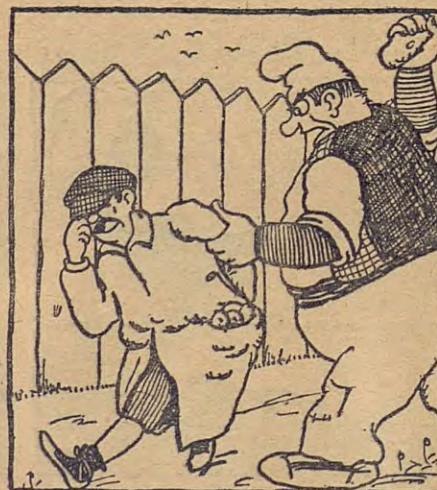
En Roc, el masover, home de molt mal gènit, veié en Peret com estava consumant la malifeta i, agafant un garrot d'aquells que fan respecte...

...sortí en persecució del lladret, el qual, en veure's descobert, va batre's en retirada, tot procurant sortir per on havia vingut.

Després d'una estona de córrer, trobà la sortida. Però com que amb les pomes embutxacades havia augmentat tant de volum, no passà, i quedà atrapat com una rata.

Amb aquestes, vingué el masover i li féu tornar tot ço que havia robat, i a canvi, perquè no se'n tornés a casa sense res, l donà una gran pallissa...

...de resultes de la qual, en Peret tingué de fer quinze dies de llit perquè li tornessin els ossos a lloc. Des d'aquella data, en Peret prometé que no tornaria a robar pomes.

SABOTATGE

(per Acit)

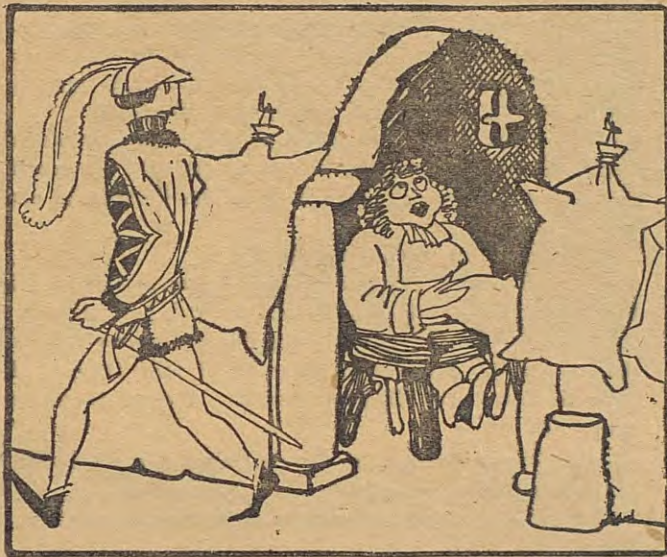
Una vegada hi havia un jovecell — poeta i music — que es dedicava a compondre cançons i publicar-les.

En certa ocasió en va fer una de tan bonica, que l'autor pogué haver la satisfacció, tot passejant per la ciutat...

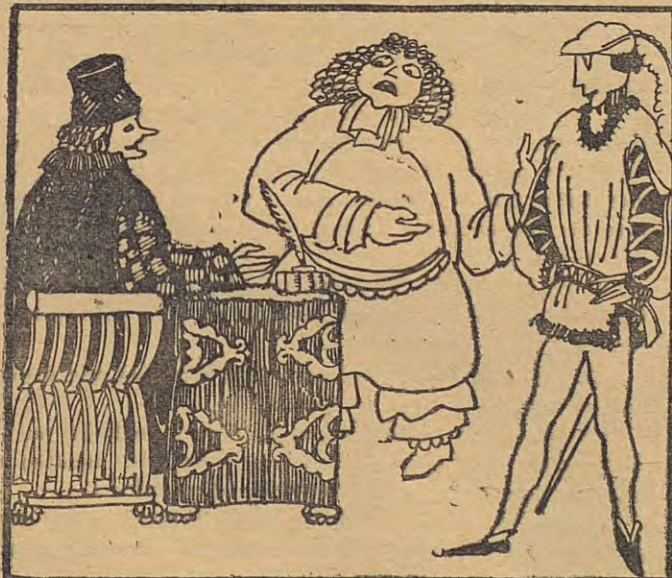
...de sentir que tothom la cantava: des de la damisel·la més encopetada, fins el mariner més humil. Era un èxitàs!

En passar per un carrer i en ésser enfront d'una botiga de bots, el jovecell oí que l'industrial, bo i treballant, cantava també la famosa cançó.

Però devia tenir mala oïda, car la feia malbé bàrbarament. Indignat el poeta, tragué l'espasa i començà a destruir els bots.

El boter denuncià el jovecell i els dos acudiren davant del jutge. Quan l'industrial hagué exposat les seves queixes, el poeta digué al magistrat: «Maneu-li que canti la meua cançó».

I el boter la cantà, amb gran indignació del jutge que també la coneixia. Aleshores digué el jovecell: «Meieu? Sentiu? Jo no he fet amb les seves obres sinó ço que ell feia amb les meves. Estem en pausa!».

LA VENTAFLOCS

per Josep Mª Folch i Torres

(Continuació)

Però, Roserblau, com si no la sentís, seguí cridant fins que Girassol, sentint-la, acudí als crits de la seva germana.

—Per què el cor m'ha traït? — exclamà la pobreta Poncellina.

Girassol arribà feta una fúria:

—Ho he sentit bé? Que vol venir al ball, dius?

I, agafant la Poncellina pel braç, sacsejant-la sense pietat, li anava preguntant:

—Que no t'has vist, doncs, fumosa, més que fumosa? Que no ho saps que no se't pot mirar de fàstic que fas?

—Perdoneu-me, perdoneu-me, que ja no hi tornaré més! — clamava ella.

—Que et perdoni? Ara ho veuràs. Això s'ha de dir a la mare tot seguit, tot seguit, perquè vegi si ja no és hora de tancar-te per sempre a baix el celler, perquè mai més no et tornin aquests fums de vanitosa.

—Oh, no, per pietat! No li digueu a la marastra! — demanà a Poncellina, allargant els braços implorant clemència.

Girassol li prengué una mà per treure-se-la del davant, però en aquell agafar-li s'adonà de la baga que el príncep li donà un dia en el bosc.

—Però, què es això? — féu la germanastra gran, profundament sorpresa, i amb els ulls plens de robejança.

—Deixeu; deixeu-me anar! — cridà la Poncellina, volent recular la mà.

Però la Girassol, que és cas de deixar-li lliure!

—Calla, calla... Anells i tot la nostra ventaflocs? Oh, i que és d'or i brillants!

—Deixeu-me! — clamava ella.

—Que no el veus, germana?

—Ben bé que brillen — féu la Roserblau.

—Deixeu-me, deixeu-me, per pietat. — suplicava la Poncellina.

—D'on l'has tret aquest anell? Vull saber d'on l'has robat?

—Oh, no! Que jo no l'he robat! Deixeu-me!

—Que et deixi? Ara hi pensava. Vull saber de qui és aquest anell.

—Es meu, és ben meu!

—Téu? Una cendrosa amb un anell de brillants?

I, agafant-li la mà amb tota la seva força, provà de treure-li del dit. I perquè ella resistia tant com podia perquè no li prenguéss, la mala germanastra, vinga estrevar, tot lient-li:

—No forcegis, mal escorpi; que el vull, m'entens? El vull per a mi aquest anell!

—Oh, no! No me'l prengueu, que és meu! — seguia implorant la Poncellina.

Però, la Girassol, fent-se ajudar per la seva germana, acabà per arrancar-li del dit, sense pietat, exclamant:

—Ja el tinc! Ara ja és meu!

I, empenyent la pobra Poncellina escales avall, la llençà com qui diu a la cuina.

Finalment, girant-se vers la Roserblau, li digué:

—Anem, germana, i que la mare ho sàpiga tot!

Rodolant escales avall la pobra Poncellina anà a caure al mig de la cuina i així es va quedar, amb el cap entre els braços, plorant amargament.

En aquell moment mateix li semblà que arribava fins a les seves oïdes la més dolça de les músiques, en tant que l'indret més fosc de la cuina s'aclaría d'una llum tota ar-

gentada, d'entre la qual en sorgí la figura venerable de la velleta del bosc que, amb el seu bastonet a la mà, avençava vers la Poncellina, amb aquell seu celestial somris als llavis.

—Quantes de flors no es podrien regar amb tantes llàgrimes, malaguanyades! — digué la velleta.

—Oh, padrina, padrina! El cor m'ho deia que vindrieu! Sóc tan desgraciada! — exclamà la Poncellina, alçant-se i prenent les mans de la bona velleta.

—M'esperaves! Benhaurats els que no perden l'esperança!

—Però, per on heveu entrat, si la porta era tancada i la clau és la marastra qui la té?

I la velleta respongué, amatent:

—Si les bones obres poden obrir les portes del cel, les bones intencions bé poden obrir les d'una cuina com ara aquesta.

—Oh, padrina! Si sabéssiu l'angoixa del meu cor.

—Perquè la sé he vingut. Per dir-te que de cada mala paraula amb què et fereixen i de cada maltracte que et fan sofrir se'n va fent la teva glòria, bona minyona.

—Teniu un parlar que dóna bo de sentir i aconhorta... Però, vós no us enutjareu pas si us ho dic: He sentit dir que de molt penar se'n perd el seny. No l'hauria jo perdut, per ventura?

—Per què dius això, Poncellina?

—Perquè, veieu, ara que sou ací i que jo hauria d'estar tan contenta de tenir-vos, em ve una por pensant que potser no és ben bé cert que us veig, que sou poiser una ombra del meu desig, com ho va ésser en el bosc la visió de la Mare de Déu i com fóreu vós mateixa fent-vos fonedissa als meus ulls.

—Pobrissona Poncellina! Quins afanys per saber! — li féu, per tota resposta, la velleta.

Una remor de veus es sentí a l'escala que baixava a la cuina.

—Oh, padrina, ja tornen! — exclamà la Poncellina. — Amagueu-vos que no us vegin! Quin dol! pel meu cor si hagués de sentir que us diuen paraules feridores.

—No passis cap angúnia per mi que elles no em veuran pas. Tingues tu confiança i, encara que no em vegis, pensa que sóc tothora al teu costat.

I, amb aquestes paraules, la velleta desaparegué prodigiosament, en el mateix instant que entraven a la cuina amb tota pompa la marastra i les seves filles, portant els rics trajos que estrenaven aquella primera nit de festa, només que per encendre l'enveja i fer sofrir més a la pobreta Poncellina.

En Badinet no hi mancava pas. Anava al darrera de la Girassol portant-li el ròssec amb la mateixa poca traça de sempre.

—Quines estrevades de donar! Més serviries per arrossegar un carro! — li digué la Girassol.

Però ell no se n'enutjà pas. Recordava molt bé les paraules d'en Fidel i estava ben segur que totes aquelles paraules tenien la valor d'amorettes dissimulades.

Per això, quan es sentí dir que més bé serviria per arrossegar un carro, en Badinet es posà més content que mai, i entre llavis anava dient:

—Com m'estima! No pot passar un quart sense dir-me'n alguna. Avui ja m'he sentit nomenar ànec, barroer, ase i capigrany. Es veu ben clar que està morta per mil

En aquell moment la marastra s'havia quedat contemplant les seves filles.

—Quin goig que feu, filles meves! Cap estrella brilla més que vosaltres.

En Badinet, oblidant com feia molt sovint, el seu paper de patge, deixà un moment la cua del vestit de Girassol per posar-se al seu davant i contemplar-la amb admiració.

—Es ben cert que en fa de goig!—exclamà.—Mai, ni per la festa de l'Aplec, havia vist res de més lluit.

—Però, què és aivò? Quines llibertats són aquestes?—el reptà rigurosament la marastra.

I en Badinet, sense inmutar-se, al contrari, somrient amb un aire d'estar segur del seu afer, respongué:

—No us enutgeu senyora, que ella ja sap el que vull dir, veritat?

—Es un beneitò insuportable!—exclamà Girassol, mig girant-se d'esquena.

—Ho veieu?—féu en Badinet, com volent dir, «no ho veieu com m'estima»?

—Es un descarat!—afegí Girassol.

—Ho aneu veient?—repetí ell.

—Ja n'hi ha prou!—exclamà la marastra.

I mirant-se severament el patge indiscret el mantingué a ratlla només que amb l'esguard.

—Veiam—li preguntà.—Ja has encarregat que enganxessin la càrrossa?

—Sí, missenyora. Ho he dit al majordom, com m'haveu manat.

—Amb vuit cavalls?—preguntà, Girassol.

—Sí damisel·la, amb vuit cavalls.

—I amb quatre lacais i postilló? — tornà a preguntar la gran.

—Sí, damisel·la: quatre lacais i postilló, i jo a la portella perquè no us enyoreu.

—Mai no havia vis res de més grotesc!—exclamà Girassol.

—Vaia, es veu ben bé que no se'n pot estar—pensà en Badinet.

—I has deixat encarregat que ens vingui a recollir a aquesta porta la càrrossa?

—Sí, missenyora. Així mateix ho he dit.

—Doncs és ben estrany que trigui tant—remarcà la Girassol.

—Amb el temps que fa que s'ha avisat, em penso que ja podria ésser ací—comentà la Roserblau.

Llavors, la marastra, que ja començava a no poder dominar la seva impaciència, manà a en Badinet:

—Vés; torna-hi, i veies que és el que fan.

—Que hi torni? No cal pas — féu en Badinet.

—Com, que no call — féu la marastra.

—Vull dir que és igual que avisem com que no avisem, perquè m'ha dit en Fidel... ai, el majordom...

—Què és el que t'ha dit el majordom?

—Que tot seguit us complauria...

—Ah, ja volia dir, jo—féu la marastra.

—Deixeu-me acabar. Que tot seguit us complauria, si no fos que per desgràcia no tenim càrrossa, ni cavalls, ni lacais, ni postillons.

—I no ho dius fins ara?—cridà la marastra, plena d'indignació i despit.

—Es que no me'n recordava.

—Això és una mofa! Donar-me per patge un embriag!—féu Girassol.

—Se les rumia totes per afavorir-me—pensà en Badinet.

—Com ho farem ara?—es preguntava la marastra, passant-se amunt i avall, i ventant-se amb tota la fúria.

—Com ho fareu?—sortí en Badinet, amb tota ingenuïtat — Per això no us haveu d'apurar pas. El majordom ja m'ha dit que tot es pot arreglar.

—Veiam, doncs. Tot ho diràs a glops!

—Sí. Ell ha dit que si no hi podeu anar en càrrossa, que hi aneu a peu.

—Ets un miserable!—exclamà la marastra, encesa d'indignació.

(Continuarà.)

GRAN CONCURS DE NINOTS AMB XISTO

Núm. 277. — BENET RULI

—Quina diferència hi ha entre un ubriac i una mona?
—...?
—Que la mona, tot essent bèstia prova d'imitar a les persones, i l'altre, essent persona, fa de bèstia.

Núm. 278. — ANTONI CORREIG

El nen: Miri, papà, quin ram!
El senyor, mig adormit: Si que és estrany, perquè no fa gaire estona que encara feia sol.

Num. 279. — ESTEVE SALA.

UN QUE NO SAP CONTAR
—Quant val aquesta pilota?
—Quinze rals.
—Renoi, és molt cara! Ja me la podria donar per 4 pessetes!

Núm. 280. — JAUME SANTMARTI

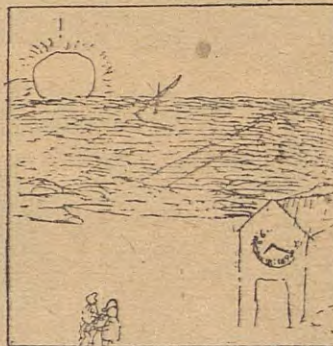
—Què té el seu fill, senyora Pona, que plora tant?
—No el compadeixi, no..., que és un peix que es porta l'oli!
—Si; però el porta a la bata.

Núm. 281. — CARLES ARAGONES.

—No et sembla que la Lola fa grans avenços en el cant?
—Sí; abans només es queixaven els veïns, ara ja és tot el barri!

Num. 282.—RAMON SALA

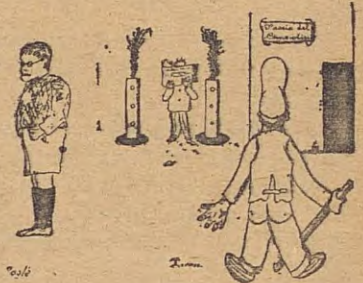
—Ara entenc per què a l'hivern el sol no crema tant.
—Per què?
—Perquè està molt de temps a l'aigua!

Núm. 283. — BARTOMEU COSTA.

—Ja m'has fet perdre la paciència!
—I no l'has trobada, papà?

Núm. 284. — I. TORRES.

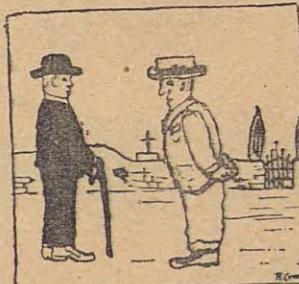
—Caram, no sabia que a «Brase lona» els cementiris es passejessin!

Núm. 285. — PERE DURAN

—Porti'm una «gaseosa», però que o ni pagui fas!

Núm. 286. — ANTONI COMAS.

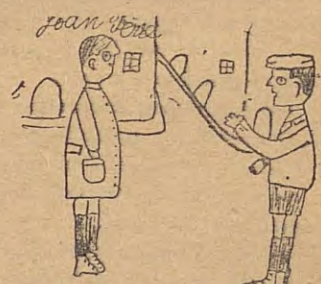
—Doncs, se t'ha mort la sogra?
—Sí; la pobreta descansa en pau, i jo... també.

Núm. 287. — F. QUERALTO

—Vejam si saps quina diferència hi ha entre els homes i els ciris.
—...?
—Doncs que els homes, de petits es fan grans; i el ciris, de grans es fan petits.

Núm. 288. — JOAN FERRER

—Varen dir-me que aniria a Barcelona amb un tren «espatllat»; i ara resulta que el tren no té cap espatlla trencada.

Núm. 289. — R. TERMENS.

—Que no vas al futbol.
—No. Perquè m'han dit que seria un partit molt negre.
—No, home, no, que hi juga en Blanco!

Núm. 290. — PAGES.

—Xi noi gran de càn Cisa li ha caigut la bota grossa, i li ha trencat una cama.
—Bé, no en facis cas, ja feia temps que li sentia dir: «Voldria que em caigués la grossa!»

Núm. 291. — MARCELI GARRETA.

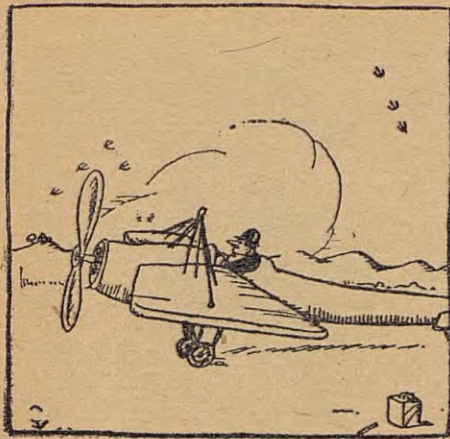

—Vaja, i encara diuen que no tinc bonaombra?

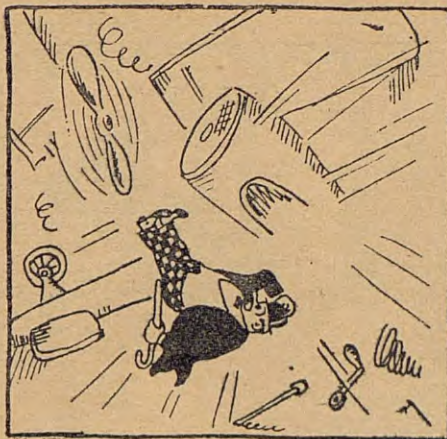
Núm. 292. — AMADEU NOGUE.

—Els diners o la vida!
—Que és ximple aquest home; te just em demana el que no tinc.

Don Josep vol passejà

Quant mes amunt ha volat

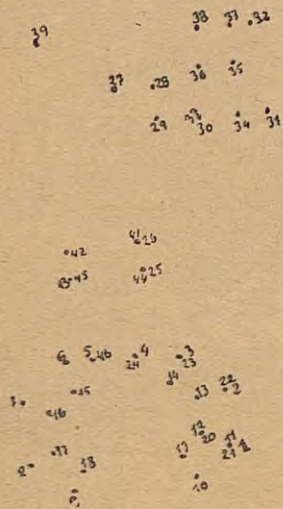

I se n'ha anat a parar

ENTRETENIMENT

TRENCA-CLOSQUES

FRASE FETA

A n'aquest noi li han fet UNA CARA NOVA. Veiam qui la troba.

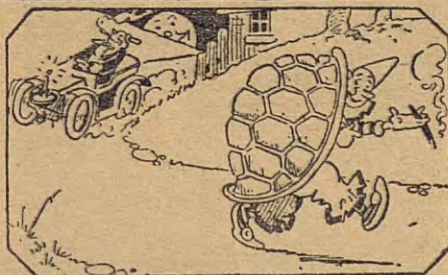
SOLUCIONS AL NÚMERO PASSAT. — Rodolins incomplets: 1. El Sr. Josep Sirera, mira el cel amb una ullera. — 2. Un gat que va néixer a Reus, li fa caure un test als peus. — 3. I ha vist. Oh, meravelles!, Una munió d'estrelles.

Entreteniment: Un molinet de cañè

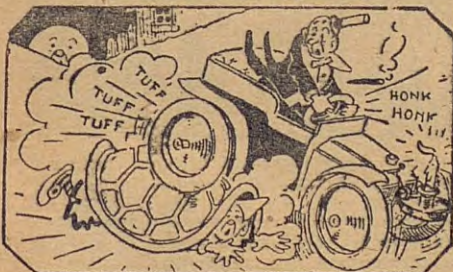
Frasedeta: Arribar i moldre.

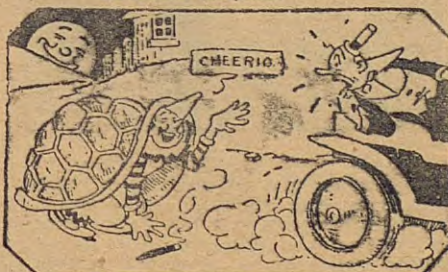
— Em vol vendre aquesta closca?
— Val cinc duros. Bé és prou car!

— Veig venir un automòbil em deixaré atropellar.

— Valga'm Déu, va! Ai, quin susto!
Un noi dec haver matat.

— No, home, no. No siguis Honsu,
sóc ben viu i ben trempat!

— Ai, que brut que estàs,
Ara et faré esbandir.

Tot fent un joc a robòtic

— Renti amb sabó el gossat
veiam si quedarà net

Un plat de crema ha tombat

— Ai, Déu meu! Que encar-
[tronat]!
— Es que l'he emmidonat.

I ha quedat tot espantat
deva...

IIII.—EL CORNAMUSAIRE DE HAMELIN

Conte de Robert Browning, amb il·lustracions de l'Apa)

Amb tot, girà de migdia cap a ponent i adreçà els seus passos cap al puig Troppelberg i darrera d'ell cuitaren els infants; gran fou l'alegria en tots els pits. «No podrà travessar mai aquell cim abrupte, haurà de deixar córrer això de sonar la cornamusa i veurem els nostres infants aturar-sel». Quant, heu's ací, en ésser al peu de la muntanya, es bada un portal miraculós, com si de repent s'hi nasqués buidat una caverna...

...el cornamusaire avançà, els infants segueixen, i quant tots fins al darrer foren dins, la porta al flanc de la muntanya es tanca. Solament un que era coixet i no pogué dansar tot el camí quedà fora.

Quant li retreien la seva tristesa deia: «Que ensopida és la nostra vida d'ençà que els meus companys ne són foral No puc oblidar que estic privat de totes les vistes plaents que veuen, que el cornamusaire també em prometé a mi; perquè ens duia, deia, en una terra meravellosa, on rajaven aigües i les flors tenien un color més bella i els pardals tenien un cantar més dolç i així que jo rebia la seguretat...

...de què el meu peu coix seria guarit, la musica parà i vaig trobar-me plantat part defora el puig». El batlle envià a llevant i a ponent al nord i al migdia a oferir al cornamusaire el que demanés, si tornava pel camí que se n'havia anat i...

...duia els infants al darrera seu. Però quant veieren que era feina perduda i que cornamusaire i dansadors se n'havien anat per sempre...

...per fixar millor el lloc de la retirada dels infants, l'anomenaren el carrer del Virolat Cornamusaire, on qualsevol que sonés cornamusa o tamborí podia estar segur de treballar pel diable. Feren una ordenació que la gent de cúria datessin els seus reports amb l'aditament de «l tant de temps després del que s'esdevingué...

—ací el vint-i-dos de juliol de mil trescents setanta sis». I davant per davant del lloc de la cova, gravaren la història en una columna i la pintaren en el finestral de l'església major perquè tot el món sabés com llurs infants havien estat robats...

...i allí s'està fins el dia d'avui. I heu de saber que a Transilvània hi ha una tribu que atribueix els costums i vestits forasters que fan parlar tant a llurs veïns a això que llurs pares havien sortit d'una presó subterrània on havien estat entaforats fa molts segles...

...tota una colla de la vila d'Hamelin, però el per què no ho comprenien. (Endreça a T. W. fill). Així, Willy, eixuguem deutes amb tothom, especialment amb cornamusaires, i si sonant la cornamusa ens alliberen de rates o de ratolins, si els hem promès res, complim-los la promesa. (Trad. C. R.)